

EL RELLOTGE QUE MAI NO ANAVA A L'HORA (Xesco Boix)

Una vegada hi havia un rellotge de cuina, nou de trinca. Era un rellotge bonic i que feia molt de goig. Polit, de color verd. Es feia mirar. Però hi havia una cosa que no anava bé en aquell rellotge. No anava a l'hora. És clar, com sabeu, els rellotges estan fets per dir sempre l'hora bona i si no la diuen, no serveixen, doncs, per a res. Aquell rellotge feia més nosa que servei.

Ell, però, no volia anar a tres quarts de quinze, sabeu, no volia ser una nosa, volia ser un bon rellotge, anar sempre a l'hora, però no podia. I la raó per la qual no podia era pel fet de ser nerviós i insegur. I, és clar, només que el miraven es posava nerviós; no suportava que el miressin. I la senyora que l'havia comprat, se'l mirava. Era un rellotge nou i volia assegurar-se que anava a l'hora. És per això que se'l mirava moltes vegades durant el dia. I el rellotge no ho podia suportar, s'atabalava tant que ara anava de pressa, ara a poc a poc, ara es parava, ara tornava a funcionar. A estones feia tic-tac molt fort, a estones no feia tic-tac. Comptat i debatut, res, que anava sempre a tres quarts de quinze.

– Bé , va dir la senyora de la casa. aquest rellotge em fa més nosa que servei.

Com sabré jo que és l'hora de fer el sopar?
Com sabré jo que és l'hora de dur els menuts a dormir? Sí, no em queda més remei que tornar-lo a la botiga i comprar-ne un altre.

Quan va arribar el seu marit, al vespre, li ho va explicar tot: “que no anava bé, que feia més nosa que servei i que havia pensat de tornar-lo a la botiga i comprar-ne un de nou...” Per tal de no oblidar-ho l'endemà, el va deixar en una tauleta del rebedor.

Pobre rellotge. Estava tan trist... Es va quedar sobre la tauleta del rebedor i es va posar a plorar...

–Sóc tan desgraciat –deia-. No serveixo per a res. Demà al matí se m'enduen a cal rellotger. Què diran els altres rellotges? Quina desgràcia!

I el pobre rellotge no feia més que plorar i plorar...

–Quin és el teu problema? –una veu va dir de dintre la foscor-. Per què plores?

–Qui ets? –va dir el rellotge de cuina-, i on ets?

–Sóc l'avi rellotge i sóc aquí en una cantonada –va dir la veu-. T'he sentit plorar i voldria saber què et passa. Qui sap si et puc ajudar.

–Oh, ningú no em pot ajudar –va dir el rellotge de cuina-. Sóc un zero a l'esquerra, no serveixo per a res. Sempre vaig a tres quarts de quinze, no dic mai l'hora bona i demà em duen a cal rellotger. Què diran els altres rellotges?

No faran més que riure's de mi. Sóc tan desgraciat.

-Quin és el teu problema? –va dir l'avi rellotge-. Per què no marques mai l'hora bona?

Perquè no puc suportar que em mirin –va dir el rellotge de cuina-. Em poso nerviós, m'atabalo, agafo cangueli i perdo el control. Per què m'han de mirar sempre? Segur que podria dir l'hora bona com qualsevol altre rellotge si no em miressin tot el dia i em deixessin estar. És que no creuen em mi?

-És clar, home –va dir el rellotge vell-. T'has fet un embolic. Ja t'ho explicaré.

I així, dons, reposadament i amb calma, l'avi rellotge li va dir:

-No és que siguis un zero a l'esquerra, el que em sembla és que no saps ben bé qui ets. Tu ets un rellotge, i la gent mira sempre els rellotges per saber l'hora, oi?

-Però per què? – va dir el rellotge de cuina-. Per què sempre se'ls miren?

-És clar, home, per quina hora és –va dir l'avi rellotge a poc a poc-. No ho sabies, això?

Tu serveixes perquè et mirin. No és pas que desconfiïn de tu, et miren per saber quina hora és.

Per això serveixen els rellotges.

-Vols dir que realment confien em mi? –va dir el rellotge de cuina- i és per això que em miren?

-Exactament, home –va dir el rellotge-. Et miren perquè creuen en tu. Volen saber quina hora és i per això et miren. És per això pel que serveixes.

-Oh! Ara em sento molt millor – va dir el rellotge de cuina-. Gràcies per explicar-me tot això. Ja no em posaré més nerviós ni m'agafarà més cangueli. Ara que sé perquè serveixo em sento més content. Ara mateix em poso a funcionar. Et farà res dir-me quina hora és? És fosc i no m'hi veig gaire.

-És un quart de dotze - va dir l'avi rellotge.

-Gràcies –va dir el rellotge de cuina i, movent les agulles, va començar a fer tic-tac content i alegre.

L'endemà, quan la senyora de la casa i el seu marit van baixar per esmorzar van veure que el rellotge funcionava a l'hora i van quedar molt sorpresos.

-Mira! –dir el marit-, què me'n dius d'això? El rellotge torna a funcionar i va a l'hora.

-A veure –va dir la dona-, quedem-nos-el, potser ara anirà bé.

I se'l van quedar. I voleu saber una cosa? D'aleshores ençà, aquell rellotge de cuina sempre va anar bé l'hora i ja no li feia res que el miressin.

